

Bevezetés

Ábrahámot a Biblia a *hívók atyjának* nevezi. Nem véletlenül. Mert ezzel Ábrahámot példaként állítja elé. Tükörként, amiben megláthatjuk a magunk életét, a magunk küzdelmeit, a magunk bukásait és győzelmeit. Amikor az ő történetét olvassuk, akkor tehát ne kívülről tegyük azt, hanem úgy, hogy az ő története, még ha modernebb díszletek között is, a mi történetünk is!

Isten szól

Az első dolog, amit hívó emberként megtanulunk Istenről az az, hogy Isten **önmagát kijelentő Isten**. Ha nem így lenne, akkor nem is tudhatnánk róla semmit, és arra kellene hagyatkoznunk, hogy találgassuk: milyen is lehet az, aki felettünk áll. Tk. így születtek a világ vallásai, a különféle hitek és nézetek: az emberek sejteni kezdték, hogy van egy láthatatlan hatalom, ami mozgatja a szálakat, és elkezdtek kitalálni milyen is lehet ez a láthatatlan mozgó. Amikor azonban Isten kijelenti magát, akkor nincs többé szükség találgatásra! Attól a pillanattól kezdve hitre van szükség, arra, hogy az ember engedelmesen elfogadja annak Istent, akinek és amilyennek ő kijelentette magát.

Minden ember hívó élete **ott** kezdődik, hogy *megszólal Isten*. Addig gondolhatok róla bármit, lehet számomra teljesen érdektelen és közömbös, de abban a pillanatban, amikor megszólal, nem tehetek többé úgy, mintha nem létezne. Ábrahám 75 éves volt, amikor vele ez megtörtént.

Elhívás

De az, ami Ábrahámmal Háránban történik *mégis több*, mint annyi, hogy megszólítja őt Isten. Ez az ő *elhívásának* a története. És az elhívás több, mint annyi, hogy Isten szól hozzám! Mert az elhívás mindig *személyre szabott, feladatot ad és új irányba állít, áldást ígér* és közben *biztos alapokra helyez, sőt áldássá teszi az életemet*. Ebben az igehirdetésben az elhívásnak ezt a négy jellemzőjét vizsgáljuk meg!

Személyre szabott

Ez Isten elhívásának **első** és legmeghatározóbb jellemzője! Isten **tökéletes ismerte** Ábrahámot. Tisztában volt a személyiségével, a jellemével, a természetével, a képességeivel, a teherbírással. Amikor elhívta őt és parancsot adott neki, akkor nem valami olyannal állította szembe, ami emberi adottságaival teljesen ellentétben állt. Mert Isten elhívása mindig ránk szabott.

Ennek egyik **legjobb illusztrációja** Péter és Pál apostol története! Péter egyszerű halász ember volt. Vajon hogyan állt volna oda ez az egyszerű halász ember a görög filozófusok elé, hogyan szólalt volna meg görögül vagy latinul, ha ő akart volna Pál helyett missziói utakra indulni? De őt Isten nem erre hívta el! Erre Pált indította, mert neveltetésénél, egész személyiségénél fogva erre ő volt alkalmasabb. Ez nem Pál és Péter közötti értékkülönbséget jelent, egyszerűen csak azt, hogy Isten tökéletes tisztában van azzal, kit és mire hív el. Ha a hívó ember kudarcot vall valamilyen küldetésében az két okból történik: **(1)** félreértett valamit, és az elhívás nem rá volt szabva; **(2)** vagy valamit útközben ő szűrt el, hogy a lehetőség csak lehetőség maradt.

2 | **Ábrahám elhívása** – 1Mózes 12,1-3.

Feladatot ad és új irányba állít

Isten Ábrahámot nem csupán azért engedte a világra születni, hogy Háránban élje le az életét, mint egyszerű családfő és pásztor, aki egész életében semmi mást nem tesz csak azt, amit ezek a keretek lehetővé tesznek. Isten Ábrahámmal már ott és akkor látta benne azt, hogy tőle egy egész nép fog származni, sőt: ő lesz minden Istenben hívő ember atyja!

Amikor Isten elhívta Ábrahámot, akkor feladatot adott neki: *Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!* Ezzel a feladattal pedig egy egész új, egészen más irányba állította az életét, mint amerre önmagától tarthatott volna. Nem tudjuk, hogy ez előtt, hogyan látta Ábrahám az életét. Mennyire tartotta azt értelmese-nek, mennyire érezte magát a helyén. Feltételezhetjük, hogy otthonosan mozgott abban a közegben is. De bizonyos, hogy ha élete végén visszanézett, és végig gondolta, hogyan élte volna le az életét maga, és hogyan élhette le úgy, hogy annak Isten szabott irányt, akkor minden nehézsége ellenére, nagyon hálás volt azért, amit Isten tervezett vele.

Minden Isten által megszólított ember előtt ez a két lehetőség áll! Előtted is! Lelni úgy az életemet, hogy a magam szabta irányba haladok, vagy engedem azt érvényre jutni benne, amit Isten tervezett. De az bizonyos, hogy élete végén nem az lesz csalódott, aki Isten rá-szabott útját választotta!

Áldást ígér és biztos alapokra helyez

Én pedig nagy nemzetté teszek, és megáldalak, nevedet nagygyá teszem. – Isten ezt az áldást fűzi Ábrahámnak adott parancsához. Úgy tűnhet, mintha Isten, valamiféle emberi nagyságot kínálna neki: sikert, dicsőséget, nagy nevet. Ha az áldásra csupán úgy tekintünk, hogy az valamilyen garancia, amit Isten ad és ami kötelezi Őt arra, hogy gondtalan jólétet, jó egészséget biztosítson a számunkra, akkor valamit félreértünk. Így olyan mintha az áldás a jó szerencse szinonimája lenne!

Amikor Isten áldást ígér Ábrahámnak, akkor nem azt ígéri, hogy semmilyen nehézség, semmilyen baj nem fogja érni őt! Egyfelől az áldás arról biztosítja Ábrahámot, hogy Isten mindig és minden körülmények között vele lesz, soha nem hagyja el őt, vagyis az Úr kifogyhatatlan szeretete és jóindulata felől biztosítja őt. Másfelől Isten ígérte arról szólt, hogy nem kell attól félnie, hogy biztos helyett a bizonytalant, a valami helyett a semmi reménytelenségét választja, ha enged Isten parancsának. Isten egy olyan bizonyosságot ígért, amely különleges távlatokat és lehetőségeket nyitott az életében. Ábrahám, amikor elindult, akkor Isten biztos ígéreteire építve tette azt, és ha valaki ezt teszi, akkor biztos alapokra helyezi az életét! Aki Isten szavára épít minden körülmények között és minden élethelyzetben, az, ha meg is inog, de nem bukik el, mert *...amit az Örökkévaló mond, az örökre érvényes marad, amit tervez, az megvalósul minden nemzedékben.* Ps 33,1.

Áldássá tesz

Megáldalak téged... és áldás leszel! – mondja végül az Úr Ábrahámnak. Ez az Isten elhívásában rejlő nagy-nagy lehetőség! Mert ugye nincsen nagyobb szomorúság annál, mint amikor egy egészen másra szánt emberi élet teher és átok azok számára, akik a környezetében élnek. És lehet-e nagyobb áldás az, amikor az életed áldássá lehet mások számára? Amikor mi sok ezer évvel Ábrahám után az ő történetét olvassuk, az ő élete sok mindenre megtanít bennünket Isten és a hívő ember kapcsolatáról. Így válik számunkra mindaz – jó is, rossz

3 | **Ábrahám elhívása** – 1Mózes 12,1-3.

is, minden –, ami vele történt áldássá. Ábrahám Isten áldásának csatornájává lett minden hívő ember életében.

Valaki így fogalmazott egyszer: *„Az Isten áldása nem privát élvezet, hanem fénynek és örömnök belevitele mások életébe. Az Isten-áldotta ember Isten sokféle áldásának csatornája a világ számára. De sok ilyen csatornára volna szüksége ma ennek a világnak! Olyan hívőkre, akikben nem reked meg és nem sikkad el az Istentől kapott ajándék, világosság, áldás, hanem odakerül, ahová szánta az Úr: világosságként és sóként mások életébe. Aból a rengeteg áldásból, amit Isten Jézus Krisztusban, az Ő szenvedésében, halálában, feltámadásában reád árasztott, mennyi vált benned áldássá mások számára? Isten úgy akar megáldani és azért akar megáldani, hogy áldás lehess a világban!”* (Joó Sándor) Lehetsz te Isten áldásának csatornájává a körülötted élők életében?

Befejezés

Amikor Isten elhívta Ábrahámot, ezzel nemcsak az ő személyes életében, hanem az egész emberiség történetében egy egészen új történelmi síkot indított el: a hit történetét. És nem kevesebbet akart azzal is, amikor téged elhív: egy új történetet akar elindítani a te, a családod, a környezetedben élők életében. De ez az új történet csak ott és csak úgy kezdődhet el, ha Isten áldását nem akarod megtartani önmagadnak, és ha van elég bátorságod engedelmessé válni Neki hit által! Úgy, ahogyan azt Ábrahám tette: *„Ábrahám is a hite által engedelmeskedett, amikor Isten hívta, hogy költözzön egy másik országba. Elindult, bár fogalma sem volt róla, hol van az az ország, csak azt tudta, hogy Isten neki ígérte örökségül.* Zsid 11,8.